

Ježíš - AMPELOS – pravý vinný kmen

Preamble

Kristus počítá s každým z nás. Počítáme my s ním? Na každém z nás záleží obraz církve, ne jen na těch druhých. Ve zdravé církvi nejsou oni a my nebo oni a já. Ale MY naroubovaní na Krista, kteří se nespokojí s vlastním vštípením do kmene - Krista, ale stojí o naroubování každého člověk a celý vesmír na pravý vinný kmen. Takový projekt je pak realizovaný skrze a v DUCHU přikázání lásky, které nám dal ten, který je CESTA, PRAVDA A LÁSKA.

V současnosti vyhlášená synoda papežem Františkem nás vede k jedné skutečnosti. Pravý vinný kmen Kristus nese svou církev ratolesti. Strom vinné révy nese ovoce na ratolestech, které jsou zdravé. Opravdu velmi záleží, aby každá ratolest apoštol, prorok ty i já jsme byli zdraví. Zdravost však spočívá v tom, nakolik jsme silně připojeni ke kmenu a bereme z něj veškerou svou sílu.

Jan 15,1 "Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. 2 Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. 3 Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. 4 Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmenu, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. 5 Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic.

Tradice tohoto zobrazení Krista pravého vinného kmene se objevuje v patnáctém století na ostrově Kréta a na hoře Athos. Ježíš sedí ve vidlici větví vinné révy a na kolenou má otevřené evangelium a oběma rozpraženými rukama žehná. Kolem něj je dvanáct apoštolů, nejbližší je mu po pravici Petr a Pavel na levici. Jednoznačně pak tedy popsáno v našem pohledu následovně: Nalevo od shora jsou: Jan, Marek, Petr, Ondřej, Jakub, Tomáš. Napravo od shora jsou: Matouš, Pavel, Lukáš, Šimon, Natanael, Filip.

Tato ikona však nemluví jen o dvanácti apoštolech, ale i každém pokřtěném člověku. Jsme naroubováni na kmen. Jsme ratolesti. Pavlovsky jsme tělo, jehož hlavou je Kristus. To vše nás uvádí do tajemství našeho spojení s Kristem do tajemství církve.

Jan 15,7 Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. 8 Tím bude oslaven můj Otec, když ponesete hojné ovoce a budete mými učedníky.

Moje ovoce je pouze ze spojení s Kristem, můj život přináší ovoce pravé lásky právě jen, když беру z kmene mízu = Ducha.

Ovoce lásky, ovoce Ducha, ovoce dobrých skutků pro mne přichystaných to vše je díky Kristu, který se pro nás stal člověkem.

Jan 15,9 Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce. 10 Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. 11 To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná."

Boží láska z kmene zároveň vede k pročišťování a hlubšímu obrácení. Otec opravdu prořezává. Proto se ve svém životě setkáváme s opouštěním špatných věcí, ale i s tajemstvím opouštění některých dobrých věcí, protože bychom byli zahlceni. Bůh však u nás prahne nikoli po nedomrlých mnohých plodech, ale po pořádném ovoci. Mimochodem jeho učedníky poznají po ovoci a to není zanedbatelné. Tedy i církev má být takto poznatelná.

- Koukněme na obraz a zkusme, jakoby zapomenou na chvíli na větve a nechme jen kořen a kmen – Krista. Co to s vámi činí.
- A teď naopak nechme jen větve a zapomeňme za kořen a kmen. Co to s vámi činí.

Jan 15,12 "To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. 13 Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. 16 Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu. 17 To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.

Církev jako společenství pokřtěných bratří a sester, jako rodina, jako společenství občanů patřících do nebe, společenství lásky, pravdy a svobody, jako kvas atd. Jsme v principu naroubování na Krista a toto naroubování je pro nás klíčové.

Svým křtem jsme vstípeni do Krista, zasazeni, abychom čerpali z kořene. Abychom byli radikální tedy zakořenění v lásce v Božím Synu, který se stal člověkem.

Římanům 11,16 Je-li kořen svatý, jsou svaté i větve. 17 Jestliže však některé větve byly vylomeny a ty, planá oliva, jsi byl naroubován na jejich místo a bereš sílu z kořene ušlechtilé olivy, 18 nevynášej se nad ty větve! Začneš-li se vynášet, vzpomeň si, že ty neneseš kořen, nýbrž kořen nese tebe!

Svatost církve je možná jedině v zasazení každého bratra a sestry do kmene. Život v Kristu je tedy životem z Krista.

Svatost tedy spočívá z našeho napojení z našeho podřízení z našeho bytí člověkem napojeného na kořen.

Římanům 11:19 Řekneš snad: Ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován. 20 Dobře. Byly vylomeny pro svou nevěru, ty však stojíš vírou. Nepovyšuj se, ale boj se! 21 Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe! 22 Považ dobrotu i přísnost Boží: přísnost k těm, kteří odpadli, avšak dobrotu Boží k tobě, budeš-li se jeho dobroty držet.

Jinak i ty budeš vyťat, 23 oni však, nesetrvají-li v nevěře, budou naroubováni, neboť Bůh má moc naroubovat je znovu.

Jakákoli povýšenost nad kohokoli kdo se nám může jevit jako vyloučený je totálně proti smyslu církve a poslání křesťanů. Jsi naroubován, máš nést ovoce obrácení svého, ale i svědectví o jeho lásce k obrácení světa a jeho vstípení do Krista. Kde vymizí tato touha, a začnou se bratři a sestry starat už jen o sebe tam se „jimi žitá církev“ (můžeme jen doufat, a spoléhat na Krista, že to nejsem já) stala mrtvá ratolest. Taková větev zasažená rakovinou bude odříznuta. Naštěstí platí:

Matouš 16:18 A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.

Římanům 11,24 Jestliže tys byl vyťat ze své plané olivy a proti přírodě naroubován na ušlechtilou olivu, tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří!

Je dobré vědět, že jsme byli planou olivou, planou ratolestí dokud jsme nebyli Kristem učiněni tím, kým jsme a pro co jsme stvořeni. Církev má svoji svatost jedinečně z Krista a nikoli sama ze sebe. Stejně jako spravedlnost každého člověka je dána milostí našeho Boha k nám exklusivně vyjádřená v Kristu.

Domácí aktivita na týden:

1. Do jedné bílé elipsy napiš své jméno a znovu se ve křtu přiznej, že k němu patříš a tím do církve. Už nejsou oni ti druzí a ty. Už jsme „My“ a nejsme anonymní. Promysli jak vše co děláš, závisí na něm jinak je to plané a to i kdybys to dělal pro něj. Bez Boha pro Boha je zákonictví drsného kalibru, z kterého vyrostl klerikalismus ať už laický či hierarchický.
2. Do druhé elipsy vepiš jméno někoho, kdo je pro tebe v církvi skvělou inspirací a je jedno, jestli je to historická či současná postava.
3. Do třetí elipsy vepiš jméno někoho, kdo tě v církvi „totálně vytáčí a šťve“. Za toho tuto ratolest - člověka se pomodli a vezmi vážně, že je milován stejně jako ty a je naroubován do stejného kmene.
4. Poslední nabídkou je najít si denně 15 minut na Boží slovo a přečíst si evangelium z toho kterého adventního dne. A zůstat s ním v tichu. Klidně v metru, na balkoně koupelně ... Dokážeme takhle být se svým mobilem a okolí odfiltrovat tak to jistě dokážeme i s evangeliem, budeme-li o to stát.